

בלבבי משכן אבנה

שיעורי "בלבבי" מופיעים ב"קול הלשון" בארץ 073.295.1245 | USA 718.521.5231

הכנת לפורים

גופא הגבלת הכלי לקבל אור מכלי אחר. אולם, מהות ענין פורים, שאין הכנה מה עומד לקבל, ולכך הכלי יכול לקלוט ולקבל כל אור, כיון שאין מניעה מצד הכלי.

ובאמת הזמן מתחלק בחינת "ידע", "ולא ידע". לכל המועדים ידע, ופורים, לא ידע. אולם בנפש יכול להיות כל השנה מהלך של פורים, ואדם יכול לחיות כל השנה במהלך של "לא ידע", ובצורה זו הוא יכול לקבל כל השנה כל סוג של אור, ואין לו מניעה כלל. ולכך, בעבודה מעשית, ראוי לו לאדם, לעולם לא להכין את עצמו מה הוא הולך לקבל מכל ענין רוחני. כי בכך, הוא מגביל עצמו כנ"ל.

אלא, יעשה המעשה בתמימות, וימתין ויצפה שהקב"ה ישפיע עליו כל שפע שיעלה ברצונו להשפיע. ונקודה זו צריכה להיות יסוד חיי האדם, לעשות כל מעשיו בתמימות גמורה, ולא לצפות כל הזמן איזה הרגשות ירגיש, ואיזה קנינים רוחניים ישיג, אלא יעשה בתמימות, וימתין שהקב"ה ישלח לו את כל אשר ישלח.

אפשר להמשיך השפעת "לא ידע" של פורים לכל השנה

כל המועדים בבחינת "ידע", ופורים בבחינת "לא ידע". מצד הבחנת המקבל, יש הבדל יסודי בין הכנתו לקבל השפעה מכל המועדים, לבין הכנתו לקבל השפעה מפורים. כלומר, כיון

שהשפעת החגים כולם, הם בבחינת "ידע", לכך הוא צריך להיות במהלך של "ידע". ועליו להכין את עצמו, ולדעת מהו מהות החג, ומהו הולך לקבל ממנו. אולם פורים, כיון שענינו "לא ידע", לכך גם הכנת האדם צריכה להיות תואמת לזה. ועליו להעמיד את עצמו במהלך של "לא ידע", כלומר שאינו יודע

כלל מה הינו עומד לקבל מפורים, אלא מעמיד עצמו לקבל כל השפעה שתבוא.

יש כאן נקודה עמוקה. כשאדם מכין את עצמו מה הוא הולך לקבל, מצד אחד הוא מכשיר את עצמו לקבל השפעה זו. אולם מצד שני, הוא מגביל את עצמו לקבל דוקא השפעה זו, ולא השפעה אחרת. נמצא, שהכנת הכלי לאור מסוים, היא

ידע - ולא ידע

כמה זמן לעסוק בתורה, וכמה זמן בעבודה, וכו' וכו'. וכן בתוך ג' העמודים באיזה חלק ללמוד בתורה וכו' וכו'.

ד. "לא ידע", בחינת "לא ידע" גילויה במיוחד ביום הפורים כמ"ש חז"ל (מגילה ז ע"ב), "חייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי". אין הכונה שאדם יגיע לזילותא של לא ידע תחתון כשיכור שאין בו דעת, אלא המכוון שאדם יגיע למדריגה של למעלה מן הדעת. ענינה של מדריגת "לא ידע" הוא כדהלן.

יסוד מוסד הוא מהבעש"ט שכל דבר בפנימיותו הוא אלוקות, אלא שבחיצוניות יש העלם לאלוקות הטמון פנימה. לפי הבחנה זו, בכל דבר יש אלוקות, בין בדבר טוב ובין בדבר רע. אלא שבדבר טוב יש גילוי לאלוקות גם בחיצוניות (ככל שיש גילוי לאלוקות בחיצוניות כן גדר קדושת הדבר ואכמ"ל), אולם בדבר רע החיצוניות מסתיר ומעלים את האלוקות, ואינו נותן לאלוקות הפנימית להתגלות. לפי הבחנה זו, אם אדם מסתכל על הפנימיות של כל דבר, אין חילוק בין טוב לרע, בשניהם פנימיותם הוא אלוקות גמור.

ה. זהו סוד עבודת פורים. עבודת היום של פורים הוא לא להסתכל על החיצוניות של כל דבר, אלא להסתכל ולהדבק בפנימיות, ובפנימיות הכל אלוקות. ולכך גם המן גם עמלק, בשורש הפנימיות הוא טוב. זו עבודת היום להגיע למעמקים הפנימיים ביותר של הבריאה. אם זוכה האדם וקונה ביום הפורים את אורו של יום קדוש זה, גם לאחר שנגמר הזמן של יום הפורים, מ"מ נחקק פנימה בנפשו ההסתכלות הפנימית, ההסתכלות

ישנם ה' מדווגות. תחילה נגדירם בקצרה, ואח"כ נשתדל לבארם בהרחבה. **א.** לא ידע. **ב.** ידע. **ג.** ידע. **ד.** לא ידע. **ה.** ידע.

א. "לא ידע" תחתון, והיא בחינת שיכור שאיבד לשעה את דעתו, או שוטה שאיבד את דעתו, או לחילופין תינוק שעדיין אין בו דעת.

ב. ידע. תחתון והוא דעת פשוטה, כמ"ש חז"ל (סוכה מב ע"ב) שתינוק כל זמן שלא אכל חיטה אין בו דעת. ודעת זו היא דעת להכיר דברים ולהבדילם זה מזה. והוא מעין מה שמצינו בחז"ל (שמו"ר א, כו) שפרעה בדק את משה אם יש בו דעת, ע"י שנתן לפניו קערה עם זהב וכד', וכן נתן לפניו אש, והיה אם יש בו דעת יבחר בזהב, ואם אין בו דעת אפשר שיבחר באש. ודעת זו היא המשמשת את האדם בכל ימיו ובכל הליכות חייו. בחינה זו של דעת נצרכת בין ליהודי ובין לגוי, וע"ש כך נקרא "בר דעת".

ג. ידע עליון. והיא דעת דקדושה. דעת זו היא הדעת המכרת ומבדלת בין חומר לרוח, בין גשם לרוחני. דעת זו מתחלקת לב' חלקים. **א.** הבדלה **ב.** חיבור. תחילה הדעת מבדלת בין החומר והרוח כנ"ל, ואח"כ ע"י כח הדעת האדם מתחבר לרוח. זאת ועוד, אין כל הרוחנים שווים זה לזה, וגם שם בעולם הרוחני נצרך תחילה להכיר ולהבדיל בין בחינה רוחנית זו לחברתה, ואח"כ נצרך להתחבר לכל בחינה ובחינה, כל אחת בעיתה ובזמנה. בדעת זו משתמשים עובדי ה' המסדרים את סדר יומם, ומחלקים את היום לג' העמודים שהעולם עומד עליהם, תורה, עבודה, גמ"ח, והדעת משמשת להם ככלי לקבוע

בבריאה, והאומות הנקודה החיצונית. ולכך על ישראל אמרו, "קב"ה ואורייתא וישראל חד הוא". כלומר בישראל מתגלה הפנימיות, האלוקות.

משא"כ באומות העולם, אע"פ שבשרש השרשים הם נשתלשלו מאלוקות, מ"מ אין זה בא לידי גילוי בהם, אלא נגלה בהם החיצונית של הנפרדים. זהו כונת הפסוק "אשר שברו אויבי היהודים לשלוט בהם". כלומר שברו לשעבד את נקודת ישראל, נקודת הפנימיות, לחיצונית. ורצו שלא יתראה בבריאה ישראל, שלא יתראה פנימיות, אלוקות כלל, אלא חיצונית, נפרדים. אולם הקב"ה פעל להיפך, "אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם". כלומר שלא רק שבישראל יתגלה הפנימיות, אלא גם בשנאיהם, בחיצונית, יהיה גילוי של פנימיות, וגם בהם יתגלה שיש להם בפנימיות, ובפנימיות הכל אלוקות, הכל טוב.

ה. ידע. כאשר אדם זוכה להשגת "לא ידע", ורואה בכל דבר את שורש השרשים שלו, את האלוקות, הוא דבק דבקות חזקה בקב"ה, ואז זוכה לקבל דעת חדשה, דעת מדעת מקונו. זהו דעת אלוקית גמורה שאיננה במושגי אנוש כלל, למעלה מגדרי השכל האנושי.

ו מדריגה זו מצינו בחז"ל (הובא ברש"י שמות לז, כב) "ובצלאל בן אורי וגו' עשה את כל אשר צוה ה' את משה". אשר צוה אותו משה אין כתיב כאן, אלא "כל אשר צוה ה' את משה", אפילו דברים שלא אמר לו רבו הסכימה דעתו למה שנאמר למשה בסיני וכו', אמר משה בצל אל היית כי ודאי כך צוה לי הקב"ה וכו'. מבואר שכאשר האדם במהלך של דבקות בקב"ה,

על שורש השורשים של הבריאה, ולאורך כל השנה הוא רואה את הטוב שבפנימיות של כל דבר, ולא את הרע שבחיצונית. זו מדרגת ר"ע שהיה שמח גם בחורבן וברע.

כשאדם זוכה ואור זה נקלט בנפשו היטב, זהו מהפך נפשי פנימי בכל החיים, הוא הופך לאדם שחי בפנימיות, באלוקות, ולא בחיצונית, בנפרדים. מהפך זה בנפש, מוליד מהפך בהסתכלות על החיים, ובצורת הלימוד של התוה"ק. הוא רואה את החיצונית של הדברים, ששם יש פירוד ורע, ויחד עם זאת, הוא רואה גם את הפנימיות, ששם הכל אלוקות והכל טוב. זהו הסוד של "הדר קיבולה בימי אחשוורוש" (שבת פח ע"א). כלומר שזכו למעמקים פנימים יותר בהשגת התוה"ק. במעמד הר סיני התוה"ק נתקבלה במהלך של "כפה עליהם הר כגיגית" (שבת פח ע"א), מהלך של יראה (יראה חיצונית, אהבה פנימיות). אולם בפורים המהלך היה קבלה מ"אהבת הנס" (רש"י שבת שם ד"ה), נתגלתה קבלת התוה"ק מתוך אהבה, גילוי של אחדות (אהבה בגמ' אחד כנודע). וכצורת הקבלה, כן זכו לגילוי והשגה בתוה"ק, ולכך זכו לגילוי האחדות שבתוה"ק, גילוי האלוקות הגמור, שבפנימיות ובשורש השורשים הכל טוב.

ז זהו הסוד של "ונהפוך הוא" במגילת אסתר (ט, א) כתיב "ביום אשר שברו אויבי היהודים לשלוט בהם ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם". עומק הדברים: הבריאה בנויה בצורה של פנימיות וחיצונית, ישראל ואומות. ישראל הם הנקודה הפנימית

מהלך של "בצל אל היית", אז זוכה האדם לקבל דעת מדעת קונו. אולם בהכרח שיקדם לכך השגת "לא ידע", השגה שבפנימיות הכל אלוקות, ואזי דבק דבקות חזקה באלוקות, ומכח הדבקות באלוקות משיג דעת מהאלוקות. הוא הוא אשר כתוב לגבי בצלאל (שמות ל, ג) "ואמלא אתו רוח אלקים בחכמה ובתבונה ובדעת" וגו'. ופרש"י "בחכמה מה שאדם שומע דברים מאחרים ולמד, ובתבונה מבין דבר מלבו מתוך דברים שלמד, ובדעת רוח הקודש". כלומר, חכמה ובינה הוא מדריגת דעת דקדושה (מדריגה ג' לעיל), מ"מ הם בגדר שכל והשגה אנושית. אולם בצלאל שהיה בבחינה של "בצל קל" דבוק בבוראו, זכה לדעת של רוח הקודש, דעת של בוראו, דעת שלמעלה משכל אנושי.

השגה זו, צריכה שתהיה שאיפתו של היהודי להשיג במשך כל חייו בכלל, וביום פורים בפרט, תחילה להשיג את ה"לא ידע", ואח"כ את ה"ידע" דעת קונו.

במהלך זה הוא תיקון לחטא אדה"ר. תחילה היה אדה"ר בגן עדן, ובחינתו דביקות בבורא, והשגה של דעת עליונה זו. אולם לאחר החטא, נפל מכך לדעת דקדושה וז"ש חז"ל "אתמול (לפני החטא) לדעתי (דעתו של הקב"ה), והיום (לאחר החטא) לדעתו של נחש". ועכשיו לאחר החטא, נמצא בעץ הדעת. (וגם משם במשך הדורות היו עוד ב' נפילות. א. לדעת דחולין. ב. ללא ידע תחתון, ביטול הדעת).

והנה בשביל לחזור בחזרה לגן עדן, לעץ החיים, לדעת קונו, נצרך לצאת מעץ הדעת. המהלך בזה הוא, ע"י יציאה מעץ הדעת, "ללא ידע", ומשם לדעת קונו.

זהו סוד "להט החרב המתהפכת" (בראשית ג, כד) ששם הקב"ה לשמור את דרך עץ החיים. מצד אחד זהו שמירה ומניעה מלכנוס לעץ החיים, ומצד שני זהו גופא

הם הם דברי הרמח"ל (דרך ה' חלק ג', פ"ג) המאירים בשפתו הברורה שכתב "הנה חקק הבורא ית"ש בטבעו של האדם, שיהיה מתלמד מבין ומשכיל בהשקיפו על הנמצאים ובחינותיהם, וממה שמתגלה לפניו יתבונן וידרוש את שאינו מתגלה, עד ששיגיגהו ויעמד עליו, זהו דרך ההשכלה הטבעית. אמנם עוד גזר, שתמצא לו השכלה מעלה מזו מאוד. והיא ההשכלה הנשפעת, והיינו שיושפע לו שפע ממנו ית"ש ע"י איזה אמצעים שהכין לזה ובהגיע השפע אל שכלו, תקבע בו ידיעת דבר מה בברור בלתי פסק ובבלתי טעות, וידע הדבר בשלמות, סבותיו ותולדותיו, כל דבר במדרגתו, וענין זה נקרא 'רוח הקדש'".

יא והנה להבין ידיעת מה במושג ידיעה זו, נביא את דברי השפת אמת (מכתב המודפס בשפת אמת מסכת

ידע - ולא ידע

שאיננו מבין, ועי"ז הנפש משיגה שדעתה אינה דעת אמתית ומבטלת את חשיבות דעת זו (צריך זהירות יתירה שלא יחשוב שמבין ואז נופל יותר ח"ו).

זהו הסוד שאמרו חז"ל "חייב איניש לבסומי עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי". ענין יין בפנימיות, הוא סודות התורה. וע"י העסק בסודות התורה למעלה מן מדרגתו, מבין שאינו מבין, ואז מבטל את דעתו ומגיע למהלך של "לא ידע". ומתוך כך ידבק באלוקות, וישיג דעת קונו.

יד והנה תכלית וקצה מדרגת "לא ידע", צריך שיגיע עד לבחינת (דברים לד, ו) "ולא ידע איש את קבורתו עד היום הזה". ביאור הדברים. יש השגת נשמה, שכל וגוף. הנשמה כל מהותה מושרש ב"לא ידע" (אין בה שכל אנושי כלל), ולכך משיגה דעת קונה. עבודת האדם, הראשית היא שיבטל את דעת שכלו, ואף שכלו ישיג ויגיע למדריגת "לא ידע", ואז יזכה שנשמתו תאיר בתוך שכלו, ואף שכלו ישיג דעת קונו. וזה סוד רוח הקודש שבורר לעיל. (יתר על כן יש השגת "לא ידע" של נשמה, שמכרת שאינה יכולה להשיג את האי"ס, וד"ל).

כאשר האדם זכה לכך, יש מהלך נוסף, והוא בבחינת "כל עצמותי תאמרנה" (תהלים לה, י), שאף גופו יחוש את "לא ידע", והשגה זו זכה לה רק משה רע"ה במיתתו, שאף גופו נתעלה למדרגת "לא ידע". וכיון שגופו היה במדרגת "לא ידע", לכך "ולא ידע איש את קבורתו" וגו'. כיון שהגוף במדריגת "לא ידע", לכך "בידע" א"א להשיג את גופו של משה

תיקון ודרך לעץ החיים. "להט החרב המתהפכת" ענינו "לא ידע", זה מתהפך, פעם נראה כך ופעם כך, והאדם אינו יודע מהי ההתראות הנכונה באמת. בחינה זו מצד אחד היא מניעה להשגת עץ החיים, ומצד שני הוא תיקון לעץ הדעת.

יג ביאור הדברים. עץ החיים כפי שבורר לעיל, ענינו דעת דקונו, דעת דנשמה. אדם שנמצא בעץ הדעת, ורוצה להבין את דעת קונו עם דעת של עץ הדעת, זה בלתי אפשרי, כי הכלי קטן מהאור. הכלי שלו מתאים לדעת אנושית, אולם האור הוא דעת קונו, דעת למעלה משכל אנושי. ולכך אדם שכן מנסה להבין את דעת קונו בדעתו שלו, הקב"ה קבע לשם כך את "להט החרב המתהפכת", היא מבלבלת את האדם; פעם מראה לו כך ופעם כך, ואז האדם מבין שאינו יכול להבין את דעת קונו, ונסוג לאחור. נמצא להט החרב המתהפכת, היא שמירה מליכנס להשיג את דעת קונו. (אילו לא היה את השמירה הנ"ל, זה היה נורא. אדם היה נראה לו שהוא מבין את דעת קונו בדעתו שלו, ובאמת אינו מבין, וזהו הורדת האור העליון ממדרגתו והשפלתו, והבן מאוד. וז"ס "פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם" (בראשית ד, כב). וחי לעולם מתוך בחינה של עץ הדעת וד"ל).

אולם מצד שני זהו תיקון לעץ הדעת. ע"י שאדם מנסה להבין את עץ הדעת, והלהט החרב המתהפכת מבלבלת את דעתו, הוא משיג שדעתו איננה דעת אמתית, ועי"כ הוא מגיע למהלך של "לא ידע". נמצא אחד מן הדרכים לתיקון עץ הדעת, לתיקון הדעת, הוא ע"י לימוד של דברים נשגבים למעלה מן ערך מדריגת האדם, וההבנה

ידע", וזו הפיכת יש לאין של המדריגה התחתונה. ואז יזכה לקבל מדריגה עליונה יותר מדעת קונו, וד"ל. ולעולם לעולם, צריך להתחנן ולבקש מהקב"ה הרבה מאוד מאוד מאוד, שיקרבו אליו יותר. וזה נצרך כל ימי חיי האדם בעוה"ז ללא הפסק כלל לעולם. (וכבר כתבנו לעיל, שסוף כל סוף, יש "לא ידע", שמכיר שאינו יכול להשיג את האי"ס).

יד זהו עומק מאמר החכם "תכלית הידיעה שנדע שלא נדע" (בחנית עולם יג, מה). אין כונת הדברים גרידא ש"תכלית הידיעה", ידיעת שכל אנושי, "שלא נדע", ששיגי מדריגת "לא ידע", ואח"כ יקבל מתנה מהקב"ה דעת קונו. אלא יש עומק נוסף בזה. "תכלית הידיעה", אפילו ידיעה שהיא מתנה מהקב"ה, ידיעה שהיא מדעת קונו, גם זה אינו תכלית, אלא התכלית שיבטל ידיעה זו, ואח"כ יזכה לידיעה יותר עליונה, וכן חוזר חלילה לעולם. והבן.

נספח לאלו החפצים או שכבר נכנסו לעסוק בחכמת

האמת

יח והנה בדורות האחרונים וביותר בדורינו אנו, רבו החפצים לעסוק בחכמת האמת ולטעום מן עץ החיים, ובאמת כשמו כן הוא, וחכמת האמת וספר "עץ חיים" שורשם בעץ החיים. והנה לאחר חטא אדה"ר הורחק האדם מן גן עדן, מן עץ החיים, והרי מקרא מלא מעיד, "ויאמר ה' אלוקים הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טו"ר ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים (חכמת האמת) ואכל וחי לעולם, וישלחו ה' אלוקים מג"ע לעבוד את

רע"ה. ותיקון זה הוא תיקון השלם, שבכל הדצח"מ, וארמ"ע, יהי גילוי של "לא ידע". וזהו בחינת "אבן מקיר תזעק" (חבקוק ב, יא) שאף בה יתגלה דעת קונה.

טו והנה אמרו בגמ' (ב"ב יב, ע"ב) א"ר יוחנן מיום שחרב ביהמ"ק ניטלה נבואה מן הנביאים וניתנה לשוטים ולתינוקות". הענין, שוטה ותינוק שניהם אין להם דעת, ומכח פשיטותם שאין בהם דעת עצמית, והם במצב של "לא ידע", לכך הם יכולים להשיג דעת קונם. ואע"פ שמצב נפשם של "לא ידע" אינו נובע מעבודה לביטול דעת, מ"מ סוף כל סוף יש בהם פשיטות של העדר דעת, ולכך הם כלים לדעת קונם. ויסוד זה ומעין זה כתב המהר"ל פעמים רבות בפנים שונות.

והם הם דברי הגמ' בברכות (נו, ע"ב) "אר"י השכים ונפל פסוק לתוך פיו הרי זה נבואה קטנה". וזאת מכיון שבשעה שהשכים ועדיין היה במצב של פשיטות דעת, שעדיין לא הפעיל את דעתו, הרי היה במעין מצב של "לא ידע", ולכך יכול שיפול לפיו דבר ששורשו בדעת קונו, בחינת רוח הקודש ונבואה.

טז גם כאשר זכה האדם וביטל עצמו בבחינת "לא ידע", וזה לדעת קונו, אין זה סופם של דברים. כתב הרמח"ל (דרך השם ח"ג פ"ג) בענין רוח הקודש השגת דעת קונו, וז"ל ואולם מדרגות על מדרגות נמצאו בדבר, בין בענין כח השפע הנשפע, בין בזמן השפע, בין בדרך הגיעו אל האדם, ובמהות הדברים המתגלים ונודעים לו עי"ז וכו'. והנה כאשר קנה האדם דרגה והשגה מדעת קונו, ורצונו לעלות ולהשיג מדריגה יתירה על זה. ראשית נצרך, שאת ההשגה שהשיג, "דעת קונו", יהפכה ל"לא

הרי שהכרובים יש בהם ב' מצבים, "פניהם איש אל אחיו", סוד האהבה. "פניהם לבית" (אינם פונים זל"ז), סוד הפרוד.

והנה הכרובים ששם הקב"ה לשמור את דרך עץ החיים, הם כרובים במצב של "פניהם לבית". ולכך יש מניעה מליכנס לעץ החיים, כי אין חבה בין ישראל לקב"ה. אולם הרוצה ליכנס לגן עדן ולטעום מעץ החיים, ראשית עליו להפוך את הכרובים ממצב של "פניהם לבית" למצב של "פניהם איש אל אחיו", ממצב של אחורים אח"ב, למצב של פב"פ "פנים בפנים דיבר ה' עמכם" (וכידוע שמעמד הר סיני הוא תיקון לחטא עץ הדעת, וזהו תיקון הכרובים, האהבה).

תיקון הכרובים הוא סוד עולם אהבה, אהבת ה'. כל זמן שאהבת ה' לא בוערת בקרב לב האדם, אי אפשר להשיג את חכמת האמת כראוי, וכל נסיון לכך אינו אלא טעות.

כ נמצאינו למדים שכל הרוצה לעסוק בתורת עץ החיים, עליו לתקן תחילה ב' דברים. א. אהבת ה', שתבער בלבו אהבת ה' מאוד. ב. תיקון הדעת, שיבטל דעתו ויגיע למצב של "לא ידע", ומשם יזכה ה' להשיג דעת עץ החיים, דעת דנשמה, דעת קונו.

והנה ב' תיקונים אלו להשגת עץ החיים נתקנו בפורים. ענין אהבת ה' נתקן במה שאמרו "הדר קיבלוה בימי אחשוורוש". ופרש"י "מאהבת הנס". כאן נתקן סוד האהבה. והתיקון הב' של "לא ידע" מתקיים ב"חייב איניש לבסומי עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי". ולכך "כל המועדים בטלים לעת"ל חוץ מפורים" כי פורים הוא הכח להשגת עץ החיים. בלבבי ה' עמוד רצון ידע ולא

האדמה אשר לקח משם, ויגרש את האדם וישכן מקדם לג"ע את הכרובים ואת להט החרב המתהפכת לשמור את דרך עץ החיים".

הרי שהקב"ה רוצה למנוע את האדם מליכנס לעץ החיים (לחכמת האמת), כל זמן שמצב נפשו במצב של דביקות בעץ הדעת, וכיצד יעלה בדעת אנוש רימה ותולעה לעשות נגד רצון קונו, ולנסות לפרוץ לתוך גן עדן ולטעום מעץ חיים. רק כאשר האדם יזכך את עצמו; וינתק עצמו מעץ הדעת, רק אז רשאי הוא לנסות לחזור בחזרה למקומו הראשון, ג"ע, ולטעום מעץ החיים.

י כיצד ינתק האדם עצמו מן עץ הדעת? על כן ביאר לנו הקב"ה מפורש בתורתו, שהשמירה לעץ החיים יש לה ב' פנים. א. כרובים ב. להט החרב המתהפכת. והנה התיקון של להט החרב המתהפכת, בורר לעיל בהרחבה, שצריך לחזור ל"לא ידע", ומשם לדעת קונו. אולם התיקון הנוסף, הוא תיקון הכרובים.

ענין מהות הכרובים בורר לנו במשכן, בארון שע"ג היו הכרובים כדכתיב, (שמות כה, ב) "והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפורת ופניהם איש אל אחיו" וגו'. ופרשו בגמ' (ב"ב צט) "פניהם איש אל אחיו הא כתיב (דה"ב, ג) ופניהם לבית, לא קשיא כאן בזמן שיראל עושין רצונו של מקום כאן בזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום". ופירש הרשב"ם, "כאן בזמן שישראל עושין רצונו של מקום, הם הופכים פניהם זל"ז דוגמת חבת זכר ונקבה האוהבים זל"ז, סימן שהקב"ה אוהב את ישראל. ומתחילה כך נעשו פנים אל פנים, כדי שתשרה שכינה בישראל, וישראל יעשו רצונו של מקום, וכשאינן עושין, הופכים פניהם לבית ע"י נס".

עבודת פורים בכלל ופורים שחל בע"ש בפרט

א) האם בשנה הזו שפורים הוא בע"ש צריך להיות ביותר אימה וכבוד ראש, ובעיקר לדאוג על זמני שבת ועל כבוד בשבת, או שזהו יצר הרע ונירווען למנוע את האדם משמחת פורים?

ב) באופן כללי מהו העבודה בליל פורים? האם יש ללמוד מס' מגילה, לומר תהילים, לשתות קצת ולשמח קצת?

ג) האם יש לשתות קצת בפורים בהמשך היום שאז עייזי יהיה במצב של רוגע ושמחה, או שיש לדחות את כל השתיה בפורים רק עד הסעודה?

ד) האם יש לנצל את יום הפורים לתפילה ולהתפלל על כל דבר שהוא רוצה, וכדברי השם משמואל שהאדם יכול להתפלל כל דבר על פורים? ואם כן, איזה זמן יש לעשות זאת ועל מה להתפלל?

ה) האם עבודת היום של פורים הוא בעיקר שמחה, או אהבת ישראל, או מחיית עמלק, או בטחון, או קשר יותר פנימי של עצמיות עם הרבש"ע (למעלה מדיבור עמו יתי ולמעלה מכל לבושים)? דמצינו הרבה הגדרות בספה"ק מהו המהות של יו"ט דפורים, וא"כ אני שואל, מהו העיקר התפיסה והמחשבה שצריך להיות בפורים, מהו השורש ומהם הענפים, של עבודת היום בפורים?

ו) מבואר בספה"ק שהגילוי של פורים הוא ענין "יסוד דאבא", וקשה לי, ראשית מהו הענין של "יסוד דאבא" ושנית, איך זה הדבר פנימי שיכול להיות, והא יסוד דאבא אינו המדרגה העליונה, דהא יש ספירות למעלה מיסוד ויש פרצופין שהם למעלה מאבא, וא"כ למה יסוד דאבא דייקא - הוא הפנימיות של פורים. פורים שמח להרב!

תשובה:

א. חלק מן הגזירה שהיתה ושתי מעבידה בנות ישראל בשבת. והמן קיטרט שאוכלים לרוב, שבת היום, וכו'. ועיין צרור המור (דברים, כו, א) שהקביל זכירת שבת לפורים, עיי"ש. ושורש ב"שבת זכור", שקודם פורים. וזהו העבודה לעורר זכירה זו.

ב. כתבו הפוסקים מקצת אכילה. וכבר אמרו, חייב אדם לקרוא את המגילה בלילה. גילוי בחינת לילה - הסתר - אסתר. ובמועד לכל חי כתב לאכול ביצים, כי המן בקש לקעקע ביצתם של ישראל.

ג. איש לפי טבעו.

ד. בעיקר יש לנצל לקבל את מהות הארת היום, וחלק בלבד תפלה. ועיקר התפלה לזכות להארת היום, וזמנו תוך משתה היין.

ה. לא ידע!!!

ו. יסוד אבא שורש הארת יעקב, אותיות יבקע, בחינת לעת"ל, כמו שנאמר: "אז יבקע כשחר אורח". עיין עץ חיים על שער הכללים. ובחינת יסוד, מידה שישית, בחינת שית - שתיה, כמ"ש שם. והוא שורש ימי "משתה".

ועיקר גילוי דעת ביסוד דאבא, שהיא משה, כמ"ש שם. ובפורים מתגלה תכלית הידיעה - יסוד אבא, ואזי שלא נדע. גילוי הנוק' הוא בחינת שלא נדע.

כתיב (ויקרא, יד, מ) וצוה הכהן וחלצו את האבנים אשר בהן הנגע וגו'. ואמרו (ספרא, מצורע, ו, ג, ד) יכול אפילו על אבן אחת, ת"ל וחלצו את האבנים, אין פחות משתי אבנים דברי ר"ע, ר' ישמעאל אומר, וחלצו את האבנים, אין פחות משתי אבנים, מנין אפילו לא נראה אלא אבן אחת, ת"ל ומראיהם שפל מן הקיר, שפל מן הקיר אפילו על אבן אחת.

והנה שורש טומאה באבן, הוא בבחינת טומאת מיתה, שד' חשובים כמת, כמ"ש (נדרים, ח, ע"ב) וחד מהם מצורע. והוא בחינת יצה"ר, מלאך המות, שנקרא אבן, כמ"ש (סוכה, נב, ע"א). ואמרו (נגעים, פי"ג, מ"ז, נדה, נד, ע"ב) שאבן המנוגעת חמורה, שמטמא בביאה, היינו אדם הנכנס עמה בבית, כדכתיב והבא אל הבית טמא. והוא מעין טומאת מת. כי מת מהותו שהופך ממדבר לדומם. והיינו שנהפך לאבן, כמ"ש לעיל, שהמת דומה לאבן. ועיין רש"י (ברכות, כה, ע"א) אבן המנוגעת הרי היא כמצורע, שהקשה הכתוב, זאת התורה לכל נגע הצרעת ולנתק ולצרעת הבא ולבית. ובעומק א"כ כל מצורע הוקש לאבן ונעשה כאבן. כי החטא בא על מה שדבר לשה"ר, ועתה נעשה כאבן דומם.

ויתר על כן, נופל מדומם למדרגת חלל - מיתה (כי ימצא חלל באדמה), שורש לעיז שיונק מן החלל הפנוי כנודע. ועיין תפא"י (נגעים, יא, יב) וז"ל, דצרעת שאני דהתורה אמרה גביה ממארת היא, תן בה מארה (כמ"ש הר"ש בשם תו"כ), והיינו דלהוי כע"ז דלא בטלה ברוב, מדכתיב גבה לא ידבק בידך מן החרם, ולפ"ז גם אבן מבית המנוגע שנתערב באבנים אחרים אינו בטל מהאי טעמא, עכ"ל. והיינו שאבן של צרעת הוה כאבן של ע"ז.

והבן שזהו גופא עומק המחלוקת לעיל אי בית המנוגע מטמא באבן אחת או בב' אבנים. כי מדין נגע, לשון נגיעה, נוגע דבר בדבר, לכך בהכרח נצרך שנים. אולם מצד שפנימיות הנגע הוא מת - חלל - ע"ז, כנ"ל, זהו בחינת אחד, כי מת לאו בר צרוף, ודו"ק. ולכך מטמא אף אבן אחת, וזהו העומק שאבן המנוגע מדין ק"ו הייתה צריכה לטמאות במשכב ומושב (כמ"ש נדה, נד, ע"ב), אלא שאיכא ילפותא שאינה מטמאה. כי משכב ומושב בסוד שנים. ופנימיות טומאת אבן המנוגע הוא אחד, בבחינת מת, כנ"ל. וזהו עומק דברי התוס' (שם, ד"ה אבן המנוגעת) שכתבו וז"ל, וא"ת מת יוכיח שמטמא בביאה ואינו עושה משכב ומושב, עכ"ל. כי עצמות מהות מת לאו בר משכב ומושב. ולכך למדו משם אבן מנוגעת, וכן לומדים ממצורע גופא כמ"ש שם, מ"מ נקטו אבן דייקא (כמ"ש הריטב"א, שם, לה, ע"א), כי אבן לאו בת משכב ומושב הוא. עיין רמב"ם (טומאת צרעת, פי"ג, הי"ג) ובראב"ד (שם).

תצוה | ח-כ

ואתה תדבר אל כל חכמי לב. חכם, חכ-ם. ונודע, חכמה, כח-מה (תיקוני זהר, קיא, ע"א). ושם (ח"ג, רלה, ע"ב) כח בלבא, מח במוחא. ועיקר מדרגת כח החכמה תחילתו מתגלה בחיך, חך-י. כמ"ש הראב"ד (ספ"י, פ"א, מ"ב) וז"ל, ולכך נקרא חכמה, חך אמר מה.

ועל מדרגת החכמה אמרו (שבת, קמה, ע"ב) אמור לחכמה אחותי את - אם ברור לך הדבר כאחותך שהיא אסורה לך אומרהו, ואם לאו לא תאמרהו. ובחינת בהירות זו היא בחינת נכת, נ-כח, היינו שעומד נוכח הדבר ממש ולכך הוא ברור לו. וזה היה מדרגת חנוך, אותיות נוכח, כמ"ש (בראשית, ה, כד) "ויתהלך חנוך את האלקים", והיינו שהיה חי נוכח פני ה'. אולם עדיין נצרך סעד לתומכו, והוא בחינת אחיסמך, כח-איסמ, היינו לשון סמיכה (עיין רש"י, בראשית, ו, ט).

והנה כאשר נגלה בהירות זו בחכמה, זהו מדרגת "אור", בבחינת "חכמת אדם תאיר פניו". ולהיפך, זה לעומת זה, חשך, חך-ש. והוא אותיות כחש, כח-ש, והיינו מכחיש את הוצאת הפועל מהכח. וכן חשך, לשון מנע, מונע את הוצאת הכח לפועל. ואזי נצרך מוכיח, מוי-כח, תוכחה. והיינו שעיקר מהות התוכחה שמוכיח מדוע מהכח לא יצא לפועל.

ודרך ההוצאה לפועל הוא בבחינת חכה, חכ-ה, שמחכה וממתין ומצפה לה. בבחינת אחכה לו (למשיח) בכל יום שיבוא, והיינו שמחכה לחכמתו, ולאור תורתו, בבחינת מ"ש תורה חדשה מאיתי תצא.

ותחילת יציאתו מן הכח לפועל, הארתו כנ"ל, הוא הארה חלקית בבחינת מציץ מן החרכים, חרך, חכ-ר. ולאט לאט גובר ההארה ונעשה אור גמור.

וכאשר זו הארה חלקית, אזי החיבור לדבר הוא בבחינת לחך, ל-חך, מלחך את הדבר, אולם אינו מחובר אליו בשלמות. אולם ח"ו אם מתנגד לדבר הוא בחינת כחד, כח-ד. והיינו שהכח נשאר כח ואינו יוצא לפועל.

ושורש מדרגת כח, בשם הוי"ה, כמ"ש (עץ חיים, כללי מהרח"ו, יג) וז"ל, מילוי דמילוי כל השמות נקרא כח ה', כי הוא כחו והתמלאותו מילוי אחר מילוי. גם כי במילוי המילוי דשם הוי"ה יש כ"ח אותיות, ועיי"ז נקראו כל שאר השמות בבחינת מילוי דמילוי כח ה', עכ"ל. ומשם משתלשל כ"ח עתים בקהלת.

אמתחת, חכמה, כח, מחשך, תוכחה, חכילה, חכם, החנכי, חרכים, מחכה, נכחד, חיר, חשך, חתכם, כחש, חנוך, כחש, מוכיח, שכח, חוכי, חכה, אחיסמך, חכליה, חכלילי, חכמוני, חלכה, נכת, לחך, אחימלך, נכחות, נכחים

כתיב (ויקרא, יט, לו) מאזני צדק אבני צדק. וכתיב (דברים, כה, יג) לא יהיה לך בכיסך אבן ואבן גדולה וקטנה וגו', אבן שלמה וצדק יהיה לך. ועיין מלבי"ם (קדושים, שם) וז"ל, ויש הבדל בין אבן שלמה ובין אבן צדק, שהשלם הוא כפי המשפט, לא חסר ולא עודף, והצדק הוא לפנים משורת הדין. ועל זה אמרו צדק את המאזנים יפה, ורומז לכל האזהרות שהזהירו חכמים שיעדף לצד הלוקח וימעט לצד עצמו, שכולם הם לפנים משורת הדין.

והנה שורש הדבר שהמשפט יהא לפנים משורת הדין, כי הנה נודע שם אלקים מדת הדין, ושם הוי"ה רחמים, בחינת לפנים משורת הדין. ועיין בן איש חי (שנה א'), כי תצא) וז"ל, שמעתי מרב אחד, שהמאזנים הם נגד שם הוי"ה, דהשלשלת שבאמצע בעמוד שקורין אותה בערבי שיאל"א, כנגד אות יו"ד, והעמוד כנגד וא"ו, וב' כפות כנגד ההי"ן המקבלים שפע מן אותיות י"ו הזכרים, וכו', ולזה אמר מאזני צדק אבני צדק וגו' אני ה' אלקיכם, לרמוז כי המאזנים רומזות לשמי אני ה' אלקיכם, שרמוז שמי במאזנים, עכ"ל. ובעומק היינו הוי"ה אלקיכם, שמצד אלקים סגי באבן שלמה כפי המשפט, אולם מצד אבני צדק נצרך לפנים משורת הדין, ושורשו בהוי"ה, וזה אני הוי"ה אלקיכם, ודו"ק.

ובעומק מצד כך, כשם שאצלינו יש מדות אבן שלמה ואבן צדק, כן הוא במשפטי ה'. ועיין מהר"ל (סנהדרין, לח, ע"ב) וז"ל, וכן המשל מן מאזני צדק אבני צדק, הוא משל למשפטי השי"ת איך הם צדק. והבן שיש דרך למחות את הרע ע"י מדת הדין, בחינת אבן שלמה. ויש דרך למחות את הרע ע"י לפנים משורת הדין, אבני צדק. ועיין זוה"ק (תיקוני, תיקון כא, סב, ע"א) אבן שלמה וצדק יהיה לך והאי איהי אבנא די מחת לצלמא.

ואיתא בספר סודי רזיא (אות נ) וז"ל, אין צדק אלא ירושלים, וביהמ"ק, שנאמר (ישעיה, א) צדק ילין בה. ולכך אמרו (ב"מ, ל, ע"ב) דאמר ר' יוחנן, לא חרבה ירושלים אלא על שדנו בה דין תורה, אלא דיני דמגיזתא לדיינו, אלא אימא שהעמידו דיניהם על דין תורה, ולא עבדו לפנים משורת הדין. והיינו בחינת אבן שלמה, ולא בחינת אבן צדק. כי עיקר תכלית האבן בחינת צדק, וכמ"ש בקהלת יעקב (ערך אבן) אבן ר"ת, אני בצדק אחזה.

ובעומק אבן שלמה בחינת משיח בן יוסף, עיין קול התור (ח"ג) סוד נשמת הגר"א שרמז על עצמו, אבן ר"ת אליהו בן שלמה. והוא בחינת משיח בן יוסף, עיי"ש. ומשיח בן דוד בחינת אבן צדק.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון זה

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון זה

וממוצא דברים למדנו, שבשורש, יש שורשים של צירופים, שורשים של חיבורים, שזה התורה וזה המצוות, זה 'מעשה מרכבה', מעשיהם של צדיקים, זה 'צורת אדם', פרצוף אדם, מציאות של צירוף, 'דעותיהם שונים', שכח הצירוף שלהם שונה.

ובמבט הזה, בכל דבר ודבר שהאדם מביט בבריאה, הוא מביט לראות ממה הדבר כבר מצורף, ומה המשך צירופו שהוא עומד להצטרף איתו, מה הצירוף הראוי לאותו דבר. הוא רואה בכל דבר ודבר כשהוא מתבונן בו ומביט בו, את המציאות שבדבר, ממה הדבר כבר מורכב עכשיו, ממה הדבר כבר מצורף עכשיו, ומה הם החלקים שאליהם הוא צריך להצטרף, הוא צריך להתחבר.

- אדם שמביט על הדברים ממקום הפרצוף דיליה, לא מה'אחורי' דיליה, אלא מהפנים דיליה, ממקום הפרצוף, בעין הגשמית, האדם רואה מהעינים שנמצאים במקום הפנים, אבל כביכול, כאשר האדם נופל ממדרגתו, אז אין בו גילוי של פנים, יש גילוי של אחור, בבחינת "אחורי יראו", כלומר מה שהוא רואה, הוא רואה במדרגת 'אחורי', הוא לא רואה במדרגת 'פנים'. הפנים שלו הם במדרגת אחור, ולכן הוא לא רואה במדרגת פנים אלא במדרגת אחור, כשזו צורת ההסתכלות של האדם, הראיה של האדם, הוא לא רואה תפיסת פרצוף של צירוף, אלא מציאות ראייתו היא ראייה של כל דבר ודבר לעצמו, זה קלקול העינים, שבירת ההסתכלות, הוא רואה דברים כמציאויות לעצמם.

המבט הפנימי של הבריאה כמו שנתבאר, שהאדם מביט על הדברים, והוא רואה במציאות הדבר, איך הדבר הוא בר צירוף, איך הדבר הוא בר חיבור.

שורש חורבן הבית - חורבן כח הצירוף

בית המקדש שנחרב, שתחילתו בעשרה בטבת, "אתחלתא דפורענותא", זה העשרה מאמרות שבהם נברא העולם, וגם השלימות של חורבן הבית בפועל ג"כ היה בעשרה באב, כדברי רבי יוחנן בגמ' כידוע, שאמר "אילו היונא התם" - שהיה מתקן את הצום בעשירי, ששם היה עיקר השריפה. מה כוונת הדבר שבעשירי היה עיקר השריפה, שהשורש של זה בעשרה בטבת,

בית המקדש שנחרב בבית ראשון ע"י נבוכדנצר כמו שאומרים חז"ל כידוע, "קמח טחון טחנת, בית חרוב החרבת", כוונת הדבר, הבית הוא ההתגלות שבדבר, כשיש את כח הצירוף שמתגלה בישראל, הי"כל בי עשרה שכינתא שריא" מצורפים אהדדי. כשחכמתם של ישראל היא במדרגה, שבכל דבר הם מצרפים ומצרפים ומצרפים, וכל דבר נתפס כמציאות של צירוף, הבית לא יכול להחרב. חורבן הבית שהוא בבחינת "בית חרוב החרבת, היכל שרוף שרפת, קמח טחון טחנת", כלומר שמעיקרא עוד לפני שבא ביד ערל והחריבה, מתגלה שהתפיסה המדרגה שהיתה אז בקומתן של ישראל היא לא היתה באופן של "בחכמה יבנה בית ובתבונה יכונן ובדעת חדרים ימלאו", שהכל נעשה מציאות של צירופים, זה עומק ההגדרה שבית ראשון חרב על ג' עבירות, ובית שני על שנאת חנם - יש הרבה לשונות בדברי הגמ', וכן הרבה מאד לשונות בשאר דברי חז"ל, אבל עומק הגדרת הדבר, כדברי רבותינו, ע"ז, גילוי עריות ושפיכות דמים, הם כנגד אברהם, יצחק ויעקב.

- מפורש ברבותינו, המהר"ל מרחיב בזה עוד רבות - בנוסחאות של סדר ההקבלה יש דיוקים מסויימים ובהגדרתם הכוללת, יצחק, זה כנגד שפיכות דמים, אברהם, כנגד עבודת כוכבים, ויעקב כנגד גילוי עריות, [ויש שמחליפים בין יעקב לאברהם] וא"כ, ג' עבירות הם כנגד ג' האבות הקדושים, זה לעומת זה, כמו שסידרו רבותינו, כלומר, כשעם ישראל עברו על ג' עבירות, הופקע מהם, מה שנאמר "לעולם יאמר אדם מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי, שהוא לשון של נגיעה, הג' עבירות זה ההפקעה ל"מעשה אבותי", זהו האבן שנחרבה, שהבנים לא מצורפים לאב. והצירוף בענפים שזה חיבור של כל ישראל, זהו היזה לעומת זה' של שנאת חנם שהוא סיבת החורבן בבית שני.

- זה בית ראשון, וזה בית שני. בבית הראשון החורבן הוא בשורש, שזהו הג' עבירות, החורבן הוא בחיבור של האב והבן, בשורש של ה"מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי", זה עומק נקודת החורבן. ובבית שני, היפך המציאות של "ראויים כל ישראל לישיב בסוכה אחת", וכן ע"ז הדרך, הצירוף של כל ישראל, 'כנסת הגדולה', "כנסיה גדולה לשם שמים", שמצרפת את כלל ישראל, השנאת חנם

יש את מה שהאדם מצרף את כל הפרטים מיניה וביה, זה צירוף של הבנים עצמם, האחים ויוסף.

- ויש את מעמקי הנשמה, שמה התפיסה היא 'אחד', "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", מהמקום הזה של "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד" ירד בית המקדש השלישי, זה גופא ירדתו, מה"ה' אחד", ויתגלה ל-"שמו אחד", לישראל.

המבט הפנימי של הבריאה שהאדם צריך להביט, אלו הם שלושת המבטים שהוזכרו עכשיו, מבט, לצרף ענפים לשורש, אב - ובן.

מבט, לצרף את האבנים, את הענפים.

ומבט לראות את הכל כמבט של "מקשה זהב", התורה, לפני ההתחלקות של סדר האותיות שבידינו, בבחינת "כותב בדמע" מלשון דימוע.

כשמבטים בכל שלושת המבטים האלה בשלימות, מעוררים את הבית ראשון, שיתקיים ה"כאילו נבנה בימיו", מעוררים את ה"כאילו נבנה בימיו" של הבית שני, ומעוררים את הבית השלישי שעתיד לירד מן השמים.

- בהבחנה הזו, ככל שהאדם מצרף את עצמו לאותה מדרגה, זה "כאילו נבנה בימיו", ה"בחכמה יבנה בית", ה"בתבונה יכונן", ה"בדעת חדרים ימלאון" של בית ראשון ושני, והכח של ה"בית האחד" שעתיד לירד, מאיר בנפש.

בית המקדש נקרא "אורו של עולם", "עינו של עולם", כמו שמבואר בריש פ"ק דב"ב, כלומר, זה האור והמבט של העינים, איך לראות את כל הבריאה, בית המקדש נקרא 'ראשון' - "מרום מראשון", הוא שורש איך להביט על הכל, וכשחרב הבית כלומר, חרב כל התפיסה, ולכן הבית בפועל חרב.

ובהיפך שבדבר, הוא האור, הוא העיניים לעולם, צורת המבט השלם להביט על כל דבר, צירוף, חיבור, ומעמקי גילוי האחד. ■ המשך בע"ה שבוע הבא מתוך סדרת בלבביפדיה

עבודת ה'.

מבדיל ומפריד את הדבר, בתוך הבנים עצמם. וזה נקרא שהאבנים לא מצטרפים יחד אהדדי, החורבן הראשון, ההגדרה שלו שהאבן עצמה התפוררה. באב ובבן שבתוך האבן עצמה, היא התפוררה, ובחורבן השני, בין הבנים עצמם, לא היה מציאות של צירוף, האבנים נפרדות זו מזו - זה הבדל עצמי בין החורבן של בית ראשון לחורבן של בית שני, זה חורבנו של בית.

ג' המדרגות שב-ג' הבתים

ולפי"ז, מהו המציאות של בניינו של בית, הבית השלישי עתיד לירד מן השמים, הבית ראשון שנבנה בימי שלמה, והבית שני שנבנה בימי עזרא, הבית הראשון נבנה מכח הצירוף לשורשים, והחורבן שלו היה הג' עבירות, של ההיפרדות מהשורשים. הבית השני נבנה מכח הכלל, הוא לא נבנה מכח החכמים, הרי המעולים שבהם נשארו בבבל, כמו שמבואר בכל הסוגיא בעשרה יוחסין, מיסוד דברי הנביאים. הפסולת, הם אלה שעלו לארץ ישראל, וא"כ, מכח מה הקריבו בבית שני, מה היה השורש של בית שני, ה"רוב ישראל על אדמתם", זה כח של כלל, וחורבן הבית זהו שנאת חנם.

הבית השלישי שעתיד לירד מן השמים, הוא ירד 'מקשה אחת', הוא לא ירד מצורף ומחובר, הוא לא ירד, עוד אבן, ועוד אבן, הוא לא יבנה באופן של "בחכמה יבנה בית ובתבונה יכונן ובדעת חדרים ימלאון", אלא, הבית השלישי ירד שלם מן השמים, מעין מה שנאמר במנורה "מקשה זהב", היא 'חפצא' אחד בעצם, זה העומק של בית השלישי, ולכן הוא גם, לא יכול להחרב, מיניה וביה.

אלו הם ג' המדרגות של ג' הבתים.

שלושת המבטים, צירוף ענף לשורש, צירוף הענפים ו'מקשה אחת'

וכשאנחנו מצרפים את זה לתפיסת הנפש של ישראל, יש מה שהאדם בנפש, צריך לצרף את הענפים לשורשיהם, זה האב ובן כמו שדובר כבר, בהרחבה לעיל.

כתר

כתרים של או"א בגרון דאריך, שהוא בינה. ושם יש חשש שמא יקדים קנה לושט. אולם ושט קודם הוא בחינת קו שמאל שגובר בשעת אכילה, הנקרא אכילת לחם, לשון מלחמה, עת קרבא. יד החזקה.

וכן אררט לשון ירט כמ"ש שם באור האפלה. ירט לשון יראה ראתה נטתה, כמ"ש חז"ל. בחינת נטיה לצדדים. ועיקר נטיה שאינה מתוקנת נטיה לצד שמאל. ירט פרש"י לשון רצון. כי הרצון נוטה לימין כולו רחמים, אולם רצון - כתר, הנוטה לשמאל נקרא ירט, מלשון רהט, רץ, רצון. א, י, מתחלפים, והרי ירט אותיות אטר.

חכמה

הבן בחכמה וחכם בבינה. וכנודע שנתחלפו בינה דחכמה עם חכמה דבינה. והוא החלפת ימין ושמאל, והוא שורש לאיטר. ובספר מקדש מעט (סימן מו) מביא בשם הכנפי יונה, שבעלי אטר יד נבראו אבריהם הפנימיים ג"כ הפוך.

בינה

כח החשמל השומר. אט. לשון שמירה. וכן בתרגום (ויצא, ל, לא) ענך אטר. וכן (בלק, כג, יב) אטר למללא.

וכן לב מבין - בינה. ישנם בני"א שלבם בצד ימין, היפך כל אדם. ודנו הפוסקים אי תפילין תלוי רק ביד כהה, או גם בוהיו הדברים האלה על לבבך, כמ"ש בשו"ע, ונמצא מקיים והיו הדברים האלה על לבבך.

דעת

יש בו ה"ח וה"ג, כנודע. ואיטר עניינו שכח ה"ג גובר, הוא בזמן הקטנות שיש גילוי לה"ג ועדיין אין גילוי לה"ח.

חסד

מנחות (לז, ע"א) - ת"ר, אטר מניח תפילין בימינו שהוא שמאלו. חסד, יד ימין.

דעת הרמב"ן (יבמות, קד, ע"א) שאטר אין לו ימין. והביא כן מלשון רש"י (בברכות, מה, ע"ב) שבעיני ימין. ולשון רש"י (מנחות, לז, ע"א) בשולט בשתי ידיו, שלדידיה שמאל הוא ימין.

גבורה

אטר יד ימינו (שופטים, י, טו). החוזק שלו בשמאל - גבורה - יד שמאל.

תפארת

שבת (קג, ע"א) בשולט בשתי ידיו. ת"ת, קו אמצע, ועי"כ שולט בשתי ידיו.

ונחלקו בבכורות (מה, ע"ב) השולט בשתי ידיו, רבי פוסל, וחכמים מכשירין. מר סבר כחישותא אתחלא בימין, ומר סבר בריותא אתחלא בשמאל. והרי ששיטת רבי בעומק ששניהם שמאליות. ולחכמים שניהם ימניות.

נצח

שורש כל איטר, שימין ושמאל מתחלפים, הוא בחינת נו"ה, שמתחלפים, מחלפי דוכתייהו. כי בראש, בבינה, הוא בחינת אלו ואלו דברי אלקים חיים. ובגופא הוא בחינת חיבוק, פנים מול פנים, שימין עומד מול השמאל, ולהיפך. וחילוף גמור הוא בנו"ה.

והוא בחינת לא תסור וגו', אם יאמר לך על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין, שמע לו.

והוא בחינת מה שיעקב צולע על ירכו, ירך ימין שהשמאל גבר עליה.

הוד

בכורות (מה, ע"ב) - ת"ר, איטר בין ביד בין ברגל. הוד, רגל שמאל הופך לימין.

יסוד

נאמר אצל יעקב בברכתו לבני יוסף מנשה ואפרים, שכל את ידיו, אחיו הקטן יגדל ממנו. וכן נשתלשל

אצל בני בנימין שרובם איטרים כמבואר בשופטים, כנ"ל. שהוא בחינת יסוד דנוק'.

מלכות

כשמלכות עולה לבניה, סוד אשת חיל עטרת בעלה, אזי זהו אטר, נוק' למעלה מדוכ', שמאל למעלה מימין. בסוד שם ב"ן שעלה לס"ג שלמעלה משם מ"ה.

ועוד. כתיב (בראשית, ח, ד) ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט. אררט אותיות אטר-ר. ובמדרש כת"י אור האפלה, אותו הרי אררט זו ארץ ישראל. והעומק, שא"י אליה פונים כולם, מן מזרח מערב וכו', והפונה ממזרח ימינו היפך מן הפונה ממערב. ושם נגלה כח אטר דקדושה.

נפש

דבקות במצות לא תעשה יותר מאשר בעשה. בחינת שב ואל תעשה עדיף.

רוח

בחינת הוד - הודיה - ביטול. אטר גובר בו השמאל, תנועת ביטול. ונרנח"י באטר כולו ביטול.

נשמה

התבוננות של ביטול, בינה, התבוננות מה בין זה לבין זה. זהו לשון בינה. בין גדול לקטן המביא לביטולו של הקטן.

חיה

ביטול לשורש, מאין תמצא.

יחידה

התכללות בא"ס, שהוא הביטול הגמור.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון זה

בחניות הספרים עכשיו

בגאולתם של ישראל, ישנה גאולה כללית, וישנה גאולה פרטית. הגאולה הכללית - זוהי הגאולה של כלל כנסת ישראל, והגאולה הפרטית - זוהי הגאולה של כל נפש ונפש פרטית מישראל.

היפוכה של הגאולה - זוהי הגלות. ועניינה של הגלות היא, כאשר הדבר איננו נמצא במקומו, אלא הוא גולה ומתגלגל למקום אחר. ומצד כך, בספר זה עסקנו בס"ד לבאר מהי הגלות הפרטית של נפש האדם, וכיצד היא הגאולה הימנה. לאמור, שביארנו מהי הגלות והגאולה בכל אחד מכוחות הנפש, מהכח התחתון ביותר בנפש - כח המעשה, עד הכח העליון ביותר בנפש - כח ההוויה. כיצד כל כח מתראה כאשר הוא איננו נמצא במקומו - בתיקונו, אלא הוא נמצא בגלות, וכיצד כל כח מתראה כאשר הוא נמצא בתיקונו - במקומו, בגאולתו.

אולם, כל עת שלא זכינו לגאולה הכללית השלמה של כלל כנסת ישראל, הרי שאין בידינו להגיע לגאולה הפרטית השלמה של כל נפש מישראל, אך להקטין את הגלות הפרטית - יכולים אנו, ולשם כך מיועד ספר זה.

וכפי שמבואר בדברי רבותינו, כאשר כל אחד ואחד מישראל יזכה לגאול את נפשו מגלותה הפרטית, אזי כל כנסת ישראל יזכו לגאולתם הכללית, במהרה בימינו, אמן.

התפיסה החיצונית הינה תולדת חטאי האדם שמחדשים מציאות של כוחות המתנגדים אליו

הקשר בין שתי ההגדרות: שחיי ביטחון הם חיים בעולם שאין בו התנגדות ובתפיסת אדם הראשון קודם החטא מוכרח. שהרי לא תיתכן מציאות כזו של מערכת שאין בה כוח המתנגד אלא אך ורק בעולם שאין בו חטא, היות שמציאות החטא עצמו הוא תפיסת ההתנגדות לאדם.

נבאר, כאשר אדם עבר על איסור תורה בפועל ח"ו, לדוגמא: אכל מאכלות אסורות, עשה מלאכות בשבתות וימים טובים וכדומה רח"ל. מעבר לכך שכיוון שחטא ידונו ויענישו אותו בשמים, עצם החטא עצמו מטה את האדם לתפיסת נפש שונה. החטא עצמו הוא זה שמתנגד לאדם, ואזי האדם קונה לעצמו תפיסה שיש מי שמתנגד אליו. נמצא שהעבירה שהוא עבר, מעבירה אותו מעולם אחד לעולם שונה לחלוטין. היא עוקרת את האדם מתפיסת עולם שבו הוא חי ללא שום התנגדות, והיא מכניסה אותו לתפיסת עולם שיש בו כוחות המתנגדים אליו.

ידוע המעשה בתלמוד שראה התנא תלמיד המפחד - אמר לו - חוטא אתה - שהרי נאמר - 'פחדו בציון חטאים'. מעשה זה מלמד שהפחד שאדם חש הוא תולדת חטאיו. הסיבה לכך, שכאשר אדם פוגש בכוחות ובדברים הבאים לסייע לו, הוא מתעודד ושמח, הוא חש ביטחון ואהדה. ולהפך, כאשר אדם רואה שכל מיני כוחות באים להתנגד אליו ולעכב בעדו, הוא מפחד מהם שמה יכריעו אותו.

יש שיסבירו את העניין בצורת ביטוי חיצונית ויאמרו - שכאשר אדם חטא מיד נברא מלאך חבלה. אותן מלאכי חבלה הנבראים מהעברות שהאדם פעל סובבים אותו והם הם המתנכלים ומתנגדים אליו. ואף שאין עין האדם יכולה לראות את אותם המחבלים, אך הם אלו שבפועל חוסמים, מפרעים, מפסידים, מעכבים ומזיקים אותו. אמנם דברים אלו נכונים ואמיתיים, אך צריך להבין מהי המהות העמוקה שנוצרת מחמת החטא. אותן מלאכי חבלה מחדשים ויוצרים לאדם תפיסת חיים שיש מי שיכול להתנגד אליו, ומכוח אותה תפיסה משתלשל אל הפועל הגמור כל מיני אופנים של התנגדויות. נמצא ששורש הכוח שמתנגד לאדם ומוליד בו פחדים - הוא החטא! כידוע ישנם אנשים שסובלים סבל נפשי חמור מחרדות ופחדים. אדם כזה יכול ללכת ברחוב ולהרגיש פחד, מחמת שהוא כבר שבוי בתפיסה שכל הזמן יש מי שרוצה להתנגד אליו. כאשר הוא נגש לקבל טיפול, מאבחנים את הבעיה כחיסרון בביטחון עצמי. על כן, מיעצים להם לשהות בסביבה נוחה, מעניקים להם רקע תומך וכיו עוד עצות שונות ומגוונות מהן יותר אמיתיות ומהן פחות.

שני תפיסות הנפש: הפנימית והחיצונית - אמת

חשוב לנו לחזור ולהבהיר, שעל אף שהסברנו והראינו כי קיימות שני תפיסות שונות החלוקות זו מזו: חיצונית בבחינת 'פחדו בציון חטאים' ותפיסת ביטחון פנימית. אך לא באנו לשלול את התפיסה החיצונית ולומר כי שקר היא, ורק התפיסה הפנימית אמת. אלא שני

התפיסות אמת! אלו הן שני חלקים ממשיים מציאותיים הקיימים באופן גמור בנפש - זו בחיצונית וזו בפנימיות.

נבאר בלשון לימודים, ליעקב אבינו היו שני שמות: יעקב וישראל. יעקב על שם - 'וידו אחזת בעקב עשו', וישראל על שם - 'כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל'. כלומר, בשונה מאברהם אבינו, שלאחר שהקב"ה שינה את שמו מ-'אברם' והוסיף לו אות ה' בשמו וקראו 'אברהם'. מכאן ולהבא פקע ממנו שמו הקודם 'אברם'. כמו שאמרו חז"ל: כל הקורא לאברהם אברם עובר בעשה. לעומת זאת ביעקב אבינו אין הדבר כן, אלא גם לאחר שיעקב נתברך וניתן לו שם ישראל, לא פקע ממנו שמו הקודם. הסיבה העמוקה לכך, היא שהגם שנתחדשה מדרגה עליונה ופנימית יותר שנקראת ישראל, המהלך הקודם בבחינת יעקב לא הופקע, אלא הוא נשאר ונעשה לבחינת חיצונית הנפש.

שם יעקב זוהי מדרגת עקב, בבחינת המצוות שאדם דש בעקביו, ממילא ישנה בחינה של יעקב שחשש שמה גרם החטא, הבחנה של 'פחדו בציון חטאים'. לעומת זאת שם ישראל - הרי הוא נלחם בשרו של עשו ונצחו, והמלאך הודה לו על הברכות בעל כרחו, ממילא כבר התבטלה ההתנגדות, אין חטא ואין מי שישטין ויתנגד.

נמצא, כי יעקב וישראל אלו הן שני מדרגות בנפש האדם: יעקב בחיצונית וישראל בפנימיות. והאדם בעבודתו נע ברצוא ושוב בין שני המדרגות הללו. אדם שרוב זמנו שרוי בתפיסה החיצונית של יעקב, הרי שכל ימיו שטנו של עשו עומד עליו, מקטרג, נלחם ומתנגד אליו. לפיכך שגור בפיו בכל עת הלשונות שהוא חש שהיצר הרע והסיטרא אחרא מתגרים בו, מעכבים ומכשילים אותו. לעומת זאת, אדם שמתעלה למדרגת ישראל, הוא זך מחטא, הוא נלחם וניצח את הסיטרא אחרא וסלקו. כעת כבר לא נכון לומר על דבר שנראה כביכול שכשל או לא צלח שזה מחמת התנגדות יצר הרע וחילותיו, אלא כאן התפיסה היא שכך הם הדברים מלכתחילה, אין כאן לא עכבה ולא כשלון. אלא כך ארע, כי כך צריך להיות.

בראשית הבריאה האדם והעולם נוצרו בישרות ובתיקון - 'האלוקים עשה את האדם ישר'. אולם כיוון ש-'והמה בקשו חשבונות רבים', ואדם הראשון חידש את החטא, לכן נפלנו למדרגת העקב שהיא בחינת יעקב. לפיכך, דמותו של יעקב אבינו - איש תם, שהוא מעין דמותו של אדם הראשון, חקוקה בכיסא הכבוד כאות לתיקון על חטאו של אדם הראשון. והתיקון הוא עליה למדרגת תמימות וישרות, למדרגת ישראל - 'ישר-אל', שהיא בחינה של מעין גילוי של הישרות העליונה שקדמה לחטא. ואם כן, האדם לעולם בתנועה בין שני המדרגות: מחד 'ויאבק איש עימו' - ויגע בכף ירכו', הרי שהשטן יכול לפגוע במדרגת העקב, ברגלים, בעבירות שאדם דש בעקביו. ומאידך - 'שרית עם אנשים ועם אלוקים ותוכל', במדרגה העליונה כבר אין שטן המשטין, אין התנגדות, ממילא זהו התיקון שמחדש את תפיסת הביטחון הפנימית. ואכן, כעת עיקר שמנו הוא על שם ישראל - בני ישראל.

הטעיית הביטחון העצמי - האדם סבור וחש שאין כוח המתנגד אליו

ההגדרה שנקראת 'ביטחון עצמי' יסודה בטעות, שהרי מבט של יהדות - כל אדם שבוטח בעצמו באופן המוחלט והגמור של המובן, זה מחמת שלפי תפיסתו כוחו הוא כוח עצמי - שאינו מקבל כוחו מהקב"ה. ואם כן, הוא עושה מעצמו מעין בחינה של עבודה זרה, זוהי תפיסה של כפירה. אולם ההגדרה 'ביטחון עצמי' חילחלה לתודעת הציבור לאו דווקא כתוצאה מכפירה אלא מהעדר התבוננות או מהתבוננות חיצונית ורדודה על מהלכי החיים. נתן מספר דוגמאות פשוטות ונמוכות על מנת להמחיש בצורה ברורה מהיכן נובע כוח הביטחון ברובד הנמוך ביותר בנפש. אדם רוצה ליטול ספל מים המונח בקרבתו, לברך ולשתות. התפיסה החיצונית אומרת - ודאי שאצליח להרים את הספל ולשתות. ואכן זהו טבע בני האדם הפשוט - הם מרגישים שאין להם שום בעיה ליטול את הספל לידם ולשתות. לעומת זאת, בני אדם בעלי מדרגת אמונה גבוהה ותפיסה פנימית, מבינים וחשים היטב בלבם שאין שום הכרח וערובה שהם יצליחו לבצע גם פעולה קלה ופשוטה כעין זו.

המקור לביטחון המורגש ברובד התפיסה החיצונית בנפשות בני האדם, בוודאות הגמורה שהם יצליחו להרים את הספל, נעוץ בכך שבפעמים קודמות הם ביצעו משימה פשוטה זו בקלות וללא כל קושי, ולכך הם חשים - שכבר אין שום כוח שמתנגד לפעולה זו. על דרך זו, תפיסת הביטחון העצמי הולכת ומתפתחת וצומחת בנפשים, עם ריבוי הפעולות המוצלחות והמצבים היציבים בהם תחושתם שאין שום כוח היכול להתנגד אליהם, וממילא הם בוטחים בכוחם. אולם תחושה זו - שאין מי שמסוגל להתנגד לאדם, אין יסודה בתפיסת המציאות האמיתית, אלא זו אשליה מעולם הדמיון שחלה על חולשת המודעות של בני האדם. שהרי גם ביחס לפעולה הפשוטה של הרמת ספל, במוקדם או במאוחר תחול תמורה. כי בעתיד, כדרך כל הארץ אנשים הולכים ומזדקנים, כוחות הגוף החומרי הולכים ונחלשים, וכבר לא כל כך ברור שנצליח להגביה את הספל בעצמנו ולשתות. או אז הביטחון במסוגלות להרים את הספל ילך ויוכחש ויתערער, עד שבסופו של תהליך כבר נהיה בטוחים להפך - שאין כוחנו עומד לנו עוד. לפיכך מובן שבדבר שיכולה לחול בו תמורה, לא שייך לבטוח בו גם טרם שחלה התמורה.

פרט לתמורת הזיקנה, אילו אותו אדם היה רואה שמשוהו בסביבתו מתכוון להתמודד גם הוא על אותו ספל מים - לקחתו לעצמו, הוא כבר לא היה כל כך בטוח בהצלחתו להרים את הספל, כיוון שהדבר תלוי בתחרות - מי יקדים את מי, כלומר יש מי שמתנגד. אלא שבמצבים הפשוטים, האדם לא מבחין בסיבות להתנגדות, הספל מונח לפניו ולכאורה אין שום מניעה שהוא יצליח ליטול אותו ולשתות את תוכנו, ולכך הוא חש בטוח ביכולתו. אולם אין זה ביטחון אמתי, כי מי אמר שאם הצלחנו לבצע פעולה פשוטה

זו מספר פעמים, שבפעם הזו לא תצוץ איזושהי התנגדות שתמנע מאיתנו מלהצליח. כמו כן, יתכן וישנן מעכבים שמחמת צמצום ביכולת הקליטה של האדם, הוא אינו מבחין בהם. ואכן, כל אדם פעמים נתקל במקרים שמסיבה עלומה, למרות שהיה נראה שאין כל מניעה מלהצליח לשתות מתוכן הספל, אך לבסוף הספל נפל ונשבר, ותוכנו נשפך.

על מקרים מעין אלו, שתי תפיסות החיים שתארנו לעיל יביטו מכיוונים שונים: מצד התפיסה של 'פחדו בציון חטאים' - זה נראה שהיצר הרע וחילותיו מנעו ממנו לשתות. כי מגיע לו צער הצמאון או בכדי להחליש ולהכחיש גופו שלא יהיה לו כוח לעבוד את בוראו. מאידך, מצד תפיסת הביטחון - האדם בוטח כי נמנע ממנו לשתות את תוכן הספל מחמת שכך היה ראוי מלכתחילה - שהוא לא ישתה. ואכן, פעמים אירעו מקרים כאלו לרבותינו, והם שיערו שמה הספל או תוכנו היה פגום, ומשמים נמנעה מהם תקלה. אנשים סבורים לתומם שלכאורה מה יותר פשוט מכך שאדם יבטח בכוחו העצמי להצליח להרים ספל שתיה. אך האמת המוחלטת הינה שלא שייך בשום מציאות נבראת שלא יהיה לה התנגדות. המציאות היחידה בלבד שאין לה התנגדות הוא רק הקב"ה. על כן, גם כאשר אדם ניגש לבצע פעולות פשוטות לכאורה, הכוח הבוטח לא אמור להיות מיוחס ליכולתו העצמית, כי מצד האדם אין זה בלתי מן הנמנע שהוא יכשל להפיק את רצונו לפועל. אלא מחמת חסרון מודעות והתבוננות, האדם כביכול 'גונב' ומייחס בדמיונו לעצמו את כוחו של הקב"ה - שאין לו מתנגדים. ומכאן הוא שואב ביטחון עצמי ביכולתו, בכישרונו, בתכונותיו וכוחותיו. זוהי הטיה של הכוח הבוטח שבנפש, שבמקום לבטוח במקור האמיתי בבעל הכוח שבאמת אין לו שום התנגדות, האדם מייחס לעצמו את הכוח הזה.

כאן הגדרנו את נקודת ההטעיה ממנה נולדה תפיסת הביטחון העצמי - כוח הביטחון שבנפש קיים היכן שהיא תופסת שביחס לפעולה מסוימת אין שום כוח שיכול להתנגד אליה.

מכיוון שאנשים זורמים במהלכי החיים בלא מחשבה והתבוננות, הם באים לכלל התפיסה המוטעית שביחס לפעולות מסוימות יש בהם כוח עצמי שאין לו התנגדות. כמעט אצל כל אדם קיים כוח כזה בנפש. לרובן ככולן זה קיים ביחס לפעולות הקלות והפשוטות שכביכול מסורות לגמרי ביד האדם, וממילא הוא בטוח בכוחו העצמי לבצען. בפעולות היותר קשות ומורכבות, שיש סיכוי ויש סיכון לכישלון, רמת רגש הביטחון המדומה משתנה יחסית לרקע ולנסיגונו האישי של כל אדם. מי שכביכול נחשב בעיני עצמו כ'מוצלח' ביחס לתחומי פעולה מסוימים, אזי הוא יותר בטוח בכוחו. ואחרים יחושו שבאותם התחומים הם כבר זקוקים לסייעתא דשמיא - לסמוך ולבטוח בקב"ה.

■ המשך בע"ה שבוע הבא מתוך סדרת דע את ביטחונך.

דקליפה, חושך נורא. כחלק מכך, הגיע נגיף זה שצורתו "כתר".

הכתר הוא בבחינת "השכל הנעלם מכל רעיון". ולכך כל צורת הופעתו ברצוא ושוב, באופן בלתי ברור ומסודר, אלא באופן של שינוי ודילוג.

אור הכתר הוא בבחינת רצוא ושוב (מטי ולא מטי), ולכך הופעתו בצורה זו.

כחלק מכך בא החיסון, אולם אין בכוחו לסלק את גילוי מדרגת הכתר, כי כבר קביעה וקיימא, עד ביאת משיח, ועד בכלל.

אלא, הוא חלק מצורת הופעת הכתר, באופן של רצוא ושוב, גלוי ונעלם. ולכך אין בכח החיסון לסלק לגמרי את אור הכתר.

ואור הכתר ימשיך להאיר בצורות שונות ומתחלפות, פעם בכה ופעם בכה, ויתעה ויבלבל הרואים.

מבט על התקופה וגזירות השלטון בא"

שלום לכבוד הרב שליט"א. חשוב לנו לשמוע את דעת הרב לגבי מה שקורה היום: השבתת כל מוסדות הלימוד של התורה והתפילה בארץ.

יש שתי קבוצות בעם היום, תלמידי הגר"ש אורי"ב זצ"ל, שנלחמים על הלימודים שלהם, וגם מקבלים מכות על ידי השוטרים בגלל שהם פותחים את תלמודי התורה ולא מוכנים להפסיק את לימודי הקודש, כי הם אומרים שיש כאן גזירת שמד מתוכננת של הערב רב שכל מטרתם להשביט את התורה, וכנ"ל סטאמר ועוד... מצד שני יש את הצד הליטאי, והצד הספרדי בחלקו הגדול אם אפשר לומר, שאומרים להקשיב להוראות הרופאים ומשרד הבריאות. מה דעת הרב, איך צריך לנהוג, מלחמה או לקבל את הגזרה?

תשובה:

הבעיה היא שעל ידי זה נעשה חיבור לשלטון.

היה נצרך להעמיד ב"ד חשוב מ"נקיי הדעת" שבדור, שבפניו יבוא כל מקרה ומקרה לגופו - שיכריעו בו.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא מהארכיון של שו"ת

ושורש יסוד דאבא ביסוד דעתיק, וכמ"ש בפירוש האריז"ל בספד"צ וז"ל, כל השפע מושך האור א"ס ע"י יסוד דעתיק, ויסוד דעתיק נותן בפרצוף אבא דרך ראשו, ומשם יורד דרך ח"י חוליון עד יסוד אבא. והארת יסוד אבא בפורים, הוא מהארת "אריך". ודו"ק היטב. ושלמות הארה זו, צירוף של ל"ב נתיבות חכמה - אבא, וני' שערי בינה, ונעשה לבן, לב-ן, כנודע. עיין עמק המלך (שער יא, פ"ז) והוא נתיב "לא ידעו" עיט, בחינת לא ידע, וזהו הארת פורים.

האם "עד דלא ידע" בשנה זו שונה משאר שנים

לכבוד הרב. כל שנה אני שותה יין כדי לקיים את מצוות "עד דלא ידע" בפורים. האם השנה שונה מכל השנים האחרות (בגלל קורונה)?

תשובה:

כבר בואר שאור המאיר בזמן זה עד ביאת משיח ועד בכלל, הוא אור הכתר. ובו אמרו תכלית הידיעה שלא נדע.

וזהו כל מדרגת חיוב השתיה "עד דלא ידע".

ומעתה ואילך כל השנה מאיר אור הפורים באופן ניכר ביותר. ולכך, עיקר הארה זו הופיעה בארץ ישראל שהיא מקור הכל - באדר שנה שעברה תש"פ, וכבר אמרו בירושלמי שכל חודש אדר כשר למקרא המגילה, כמ"ש והחודש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליו"ט.

ועתה מאיר בגילוי האור שפורים ראש לכל המועדים, כמ"ש ר"י מברסלב.

ולכך יש להמשיך הארה זו לכל השנה, ברצוא ושוב. פורים לא ידע, חנוכה חכמה מאין תמצא, וחוזר חלילה כל הימים.

מבט פנימי על החיסון שאין בכוחו לסלק את אור הכתר לגמרי

ברצוני לשאול מהי התובנה של הרב על החיסון? הגדולים (בא"י ובאמריקה) לא כולם מסכימים עם החיסון אם לקחת אותו או לא. האם הרב יכול להרחיב בענין החיסון? ומה מייצג החיסון בזמן הזה?

תשובה:

כבר נתבאר בהרחבה שבזמן זה מאיר אור ה"כתר", מחד כתר דקדושה, אור התמימות והאמונה שלמעלה מן השכל. ומאידך כתר

נא לשמור על קדושת הגליון

להצטרפות לרשימת העלון | לכל ענייני העלון | לקחת חסות עבור עלון info@bilvavi.net

רכישת ספרי הרב: ספרי אברמוביץ משלוח ברחבי העולם 03.578.2270 | books2270@gmail.com

ספרי מאה שערים רח' מאה שערים 15, ירושלים 02.502.2567 | ספרי אברמוביץ רח' קוטלר 5 בני ברק 03.579.3829

שאלות בכל תחומי החיים יתקבלו בברכה בכתובת rav@bilvavi.net או בפקס:

03-548-0529 [בשליחת שאלה בפקס, במספר הפקס שאליו תוחזר התשובה, נא לציין

מספר פקס שזמין תמיד, או את מספר התא-הקולי של הפקס]